

Ändringsförslag 3
Marco Valli
för EFDD-gruppen

Betänkande
Reimer Böge, Pervenche Berès
Budgetkapacitet för euroområdet
2015/2344(INI)

A8-0038/2017

**Alternativt förslag till resolution (artikel 170.4 i arbetsordningen) till ett
resolutionsförslag som inte avser lagstiftning A8-0038/2017**

Europaparlamentets resolution om budgetkapacitet för euroområdet

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget),
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 472/2013 av den 21 maj 2013 om förstärkning av den ekonomiska övervakningen och övervakningen av de offentliga finanserna i medlemsstater i euroområdet som har, eller hotas av, allvarliga problem i fråga om sin finansiella stabilitet¹,
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 473/2013 av den 21 maj 2013 om gemensamma bestämmelser för övervakning och bedömning av utkast till budgetplaner och säkerställande av korrigerande av alltför stora underskott i medlemsstater i euroområdet²,
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1173/2011 av den 16 november 2011 om effektiv övervakning av de offentliga finanserna i euroområdet³,
- med beaktande av rådets direktiv 2011/85/EU av den 8 november 2011 om krav på medlemsstaternas budgetramverk⁴,
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1174/2011 av den 16 november 2011 om verkställighetsåtgärder för att korrigera alltför stora makroekonomiska obalanser i euroområdet⁵,
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1175/2011 av den 16 november 2011 om ändring av rådets förordning (EG) nr 1466/97 om förstärkning av

¹ EUT L 140, 27.5.2013, s. 1.

² EUT L 140, 27.5.2013, s. 11.

³ EUT L 306, 23.11.2011, s. 1.

⁴ EUT L 306, 23.11.2011, s. 41.

⁵ EUT L 306, 23.11.2011, s. 8.

övervakningen av de offentliga finanserna samt övervakningen och samordningen av den ekonomiska politiken¹,

- med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1176/2011 av den 16 november 2011 om förebyggande och korrigerande av makroekonomiska obalanser²,
- med beaktande av rådets förordning (EU) nr 1177/2011 av den 8 november 2011 om ändring av förordning (EG) nr 1467/97 om påskyndande och förtydligande av tillämpningen av förfarandet vid alltför stora underskott³,
- med beaktande av fördraget om inrättande av Europeiska stabilitetsmekanismen (ESM),
- med beaktande av fördraget om stabilitet, samordning och styrning inom Ekonomiska och monetära unionen,
- med beaktande av de fem ordförandenas rapport av den 22 juni 2015 *Färdigställandet av EU:s ekonomiska och monetära union*,
- med beaktande av artikel 52 i arbetsordningen, och av följande skäl:
 - A. Fördraget kräver att EU verkar för att främja en hållbar utveckling baserad på en ekonomisk tillväxt som syftar till full sysselsättning och socialt framåtskridande och som främjar ekonomisk, social och territoriell sammanhållning och solidaritet mellan medlemsstaterna.
 - B. Ekonomiska och monetära union (EMU) har hämmat medlemsstaternas utveckling och är orsaken till att vi idag befinner oss i recession och deflation och brottas med hög arbetslöshet.
 - C. Efter den påtvingade konvergensen som föregick införandet av den gemensamma valutan uppstod växande strukturella klyftor inom euroområdet som försämrade dess förmåga att svara på chocker.
 - D. De justeringar av regelverket och strukturreformer som har införts både på europeisk och nationell nivå har förvärrat den redan svåra ekonomiska och sociala situationen.
 - E. Ända sedan den gemensamma valutan infördes har den orsakat större skillnader mellan länder med underskott och länder med överskott, vilket lett till oacceptabla makroekonomiska obalanser, särskilt för många perifera länder, vilket visar att det är strukturellt omöjligt för den gemensamma valutan att säkerställa verklig konvergens och sammanhållning inom ett valutaområde som är mycket långt ifrån optimalt.
 - F. EMU:s svagheter har förvärrats på grund av åtgärder såsom sexpacks- och tvåpacksförordningarna, införandet av den europeiska planeringsterminen och inrättandet av nya instrument, såsom ESM.

¹ EUT L 306, 23.11.2011, s. 12.

² EUT L 306, 23.11.2011, s. 25.

³ EUT L 306, 23.11.2011, s. 33.

- G. EU:s institutioner och unionen som helhet har inte på minsta sätt beaktat de ödeläggande följder som deras politiska och ekonomiska val har för medborgarna och småföretagen i EU.
- H. De europeiska medborgarnas förtroende för EU-projektet har minskat drastiskt under de senaste åren
- I. Alla de ansträngningar som gjorts under de senaste årtiondena för att uppnå större finanspolitisk och politisk integration inom euroområdet har varit förgäves.
- J. Den nuvarande ramen för ekonomisk styrning domineras av överstatliga teknokratiska organ och mellanstatliga strukturer bestående av större EU-länder. Detta inkräktar på medlemsstaternas suveräna rätt att demokratiskt välja den ekonomiska och sociala politik som de anser lämplig, vilket i hög grad undergräver den politiska legitimiteten i de beslut som fattas.
1. Europaparlamentet betonar att den dåliga utformningen av EMU, i avsaknad av nödvändiga förutsättningar för ett optimerat valutaområde, har skapat och främjat ohållbara makroekonomiska obalanser och skillnader inom euroområdet, vilket har lett till uppkomsten av alltför stora överskott och följaktligen underskott i bytesbalansen. Parlamentet betonar EMU-strukturens politiska ohållbarhet, vilket framgår av de många överträdelserna av dess rättsliga ram. Parlamentet understryker att euron har fungerat som den största splittrande faktorn för den europeiska integrationen sedan andra världskriget.
 2. Europaparlamentet betonar att euron har fått asymmetriska och destruktiva effekter på svagare ekonomier, som tvingats göra smärtsamma justeringar med intern devalvering på grund av en valuta som är övervärderad i förhållande till deras ekonomier, samtidigt som starkare ekonomier i euroområdet tillåtit utöka sin export och ackumulera stora och ihållande bytesbalansöverskott.
 3. Europaparlamentet påpekar att krisen har visat att en gemensam monetär politik av typen "one size fits all" inte kan hantera asymmetriska chocker i euroområdet, och att omöjligheten att låta valutor flyta flyttar anpassningsbördan över på de svagare ekonomierna i euroområdet, vilka tvingas till en mycket smärtsam intern devalvering för att återfå sin konkurrenskraft.
 4. Europaparlamentet påminner om att EMU har varit begränsad till ett stelbent system med fasta växelkurser och ohållbara budgetregler. Parlamentet beklagar att man måste säga att det efter en lång och smärtsam period med nominella anpassningar bör stå klart att varje reform av EMU:s struktur som drivs av ett införande av åtstramningsåtgärder och strukturreformer skulle påverka alla medlemmar i euroområdet.
 5. Europaparlamentet konstaterar att den nuvarande ramen för ekonomisk styrning inom stabilitets- och tillväxtpakten, sex- och tvåpacken samt finanspakten, i onödan begränsar det väsentliga finanspolitiska spelrummet för medlemsstaterna i euroområdet och berövar dem på det viktigaste makroekonomiska verktyget i en situation som präglas av svag efterfrågan och ineffektiv penningpolitik.

6. Europaparlamentet betonar att befintliga mekanismer och instrument för samordning i onödan hindrar medlemsstaterna från att demokratiskt välja den ekonomiska politik de bedömer som nödvändig och rimlig för just deras specifika situation.
7. Parlamentet uppmanar kommissionen att upphöra med sina åtstrammingsåtgärder och i stället göra det möjligt för medlemsstaterna att driva den ekonomiska politik de behöver för att bekämpa rekordhög arbetslöshet, fattigdom och socioekonomiska ojämlikheter, inom ramen för respekt för ekonomisk suveränitet.
8. Europaparlamentet konstaterar att de okonventionella penningpolitiska åtgärder som ECB vidtog efter krisen inte har fått de effekter som det hävdades att de skulle få. Parlamentet påminner om att den enorma likviditet som tillförts marknaden har blockerats i det finansiella systemet och använts av banker för spekulativa ändamål i stället för att finansiera och stödja realekonomin. Parlamentet konstaterar att den enorma likviditeten med tiden kan ha skadliga effekter på produktionsstrukturen.
9. Europaparlamentet betonar att befintliga fördrag och instrument endast möjliggör vissa av de nödvändiga stegen mot en mer hållbar och demokratisk ram, och betonar att en revidering av fördragen är nödvändig för att hantera de strukturella bristerna i den institutionella utformningen av EMU.
10. Europaparlamentet noterar med oro att den aktuella institutionella debatten om åtgärder som krävs för att ytterligare fördjupa samordningen av politiken vid uppföljningen av de fem ordförandenas rapport fortfarande bygger på en dogm, dvs. dogmen om den gemensamma valutans oåterkallelighet, samt på politiska recept som uppenbart inte har kunnat understödja den ekonomiska tillväxten, sysselsättningen och konvergensen i euroområdet, och därmed förlängt den oändliga ekonomiska och sociala krisen och påskyndat EU:s upplösning.
11. Europaparlamentet påpekar att kapitalmarknadsunionen skulle öka komplexiteten och sammanlänkningen i EU:s finansiella system, vilket skulle skada den finansiella stabiliteten.
12. Europaparlamentet är oroat över de negativa konsekvenserna av bankunionen. Parlamentet påpekar att den nuvarande gemensamma tillsynsramen har visat sig luta starkt mot att hantera kreditrisk och samtidigt totalt bortse från den finansiella systemrisken. Parlamentet anser att regler om skuldnedskrivning ska upphävas i de medlemsstater där deras tillämpning strider mot skyddet av besparingar som garanteras av nationella konstitutioner, och i stället bör deras banksystem understödjas av en nationell centralbank som agerar som långgivare i sista hand. Parlamentet framhåller att de föreslagna återhämtnings- och resolutionsmekanismerna, såsom bryggfinansieringsmekanismerna och den gemensamma resolutionsfonden, inte utgör lämpliga och trovärdiga verktyg för att stödja resolution av Europas största banker. Parlamentet anser därför att bankunionen har misslyckats med att öka stabiliteten inom banksektorn.
13. Europaparlamentet anser att Europeiska fonden för strategiska investeringar (Efsi) har visat sig vara ett olämpligt verktyg för att hantera det stora investeringsgapet i EU och stödja återhämtningen från krisen. Parlamentet beklagar utnyttjandet av offentlig-privata

partnerskap och fokuseringen på storskaliga infrastrukturprojekt som får allvarliga miljökonsekvenser och saknar mervärde.

14. Europaparlamentet anser att euron inte har levt upp till sitt löfte att skapa stabilitet, konvergens, tillväxt och sysselsättning. Parlamentet konstaterar att alla försök att uppnå detta mål genom en finanspolitisk kapacitet skulle vara effektiva endast om en stabiliserings- och kompensationsmekanism hade fastställts på grundval av betydande överföringar från länder med överskott till förmån för nödställda ekonomiska områden. Parlamentet anser att en sådan mekanism skulle vara politiskt och tekniskt ogenomförbar, och förkastar därför alla försök att bygga upp en finanspolitisk kapacitet.
15. Europaparlamentet noterar att en effektiv hantering av obalanser och absorbering av symmetriska och asymmetriska chocker i EMU skulle förutsätta att storleken på dessa överföringar var så omfattande att detta ur politisk och ekonomisk synvinkel vore orealistiskt att uppnå.
16. Europaparlamentet påpekar att alla insatser som gjorts hittills för att uppnå en mer hållbar valutaunion har varit förgäves, samtidigt som ett överföringssystem som bygger på solidaritet och riskspridning inte ingår i den politiska debatten om EU:s framtid. Parlamentet kräver därför att man ska fokusera på att undersöka alternativa lösningar.
17. Europaparlamentet är djupt oroat över de förslag som syftade till att stärka den monetära unionen som för närvarande ligger på bordet och som baseras på att påtvinga strukturreformer och konsolidering av de offentliga finanserna i länder med underskott. Parlamentet betonar att ytterligare förluster av ekonomisk suveränitet bara skulle förvärra de ekonomiska, politiska och sociala problemen, snarare än att bidra med en verklig lösning för euroområdet stabilitet.
18. Europaparlamentet förkastar med kraft idén om att inrätta en finansminister och en statskassafunktion för euroområdet inom kommissionen, eftersom detta skulle falla utanför all demokratisk kontroll och i hög grad sakna politisk legitimitet och ansvarighet inför de europeiska medborgarna.
19. Europaparlamentet betonar därför det akuta behovet att utforska alternativa lösningar för att återupprätta välbefindandet, full sysselsättning och social sammanhållning i EU. Parlamentet betonar behovet att respektera medlemsstaternas rätt att utöva suverän kontroll över sin penning- och finanspolitik, vilket är det enda sättet att säkerställa demokratisk legitimitet och behålla ett rättvist och adekvat välfärdssystem och offentliga tjänster av hög kvalitet, samtidigt som man bekämpar arbetslöshet, fattigdom och sociala ojämlikheter.
20. Europaparlamentet anser att ramen för ekonomisk styrning inte får hindra medlemsstaterna från att vidta nödvändiga konjunkturliska åtgärder för att motverka hög arbetslöshet och höga fattigdomsnivåer och främja ekonomisk tillväxt. Parlamentet betonar det akuta behovet av att undanröja kommissionens budgetbegränsningar för offentliga investeringar och socialpolitik genom en radikal revidering av fördragen och av sexpaketet och tvåpaketet, och betonar att finanspakten måste upphävas.

21. Europaparlamentet anser att medlemsstaterna bör tillåtas att genomföra strukturreformer inom bankväsendet som grundas på en tydlig och obligatorisk åtskillnad mellan investeringar och kommersiella verksamheter, på grundval av modellen i Glass-Steagall-akten, om de anser detta vara ett lämpligt sätt att förhindra ackumulering av systemrisk, minska det ömsesidiga beroendet och riskerna inom deras banksektor och öka sektorns motståndskraft. Parlamentet betonar att detta är det enda sättet att effektivt lösa problemet ”för stor för att gå omkull” och förhindra behovet av bailout-räddningar.
22. Europaparlamentet beklagar att det nuvarande politiska dödläget förhindrar möjligheten att finna en effektiv lösning för att få den europeiska ekonomin ut ur recessionen. Parlamentet oroas över att den nuvarande ekonomiska stagnationen och politiska krisen fortsätter, vilket kan leda till ett kaotiskt och okontrollerat sönderfall av den monetära unionen. Parlamentet betonar det akuta behovet av att planera en strukturerad och samordnad upplösning av den monetära unionen, samtidigt som man under tiden tillhandahåller demokratiska mekanismer för en medlemsstats frivilliga utträde ur euroområdet.
23. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till ordföranden för Europeiska rådet, kommissionen, rådet, Eurogruppen, Europeiska centralbanken, Europeiska stabilitetsmekanismens verkställande direktör samt till medlemsstaternas nationella parlament.

Or. en